

РЕШЕНИЕ

№ 4147

гр. София, 24.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3921** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Л. М., чрез адв. Г. срещу Решение от 05.03.2020 г., постановено по НАХД № 10846/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 17-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-008446/15.05.2019 г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В жалбата са изложени доводи, че съдебното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че наложеното наказание е явно несправедливо като не съответства на обществената опасност на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и съответно на наказателното постановление. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, като в писмено становище от неговия процесуален представител, поддържа жалбата и моли да се даде ход в негово отсъствие.

Ответникът по касация – Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Безспорно е установено в производството пред Софийски районен съд, че на 07.05.2019г. около 02:35 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към бул. „ Г. М. Д., М. М. управлявал лек автомобил „Мазда“ модел „б“ с рег. [рег.номер на МПС] . Изпълнявайки служебните си задължения,свидетелите С. и И. спрели за проверка посочения по- горе автомобил. След признанието на М., че държи в себе си наркотични вещества, служителите на СДВР го отведи в сградата на 01 РУ. Бил повикан и екип на ОПП СДВР със съответното техническо средство „Д. Т.“. Полицейските служители поканили лицето да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, но М. отказал такава проверка. На водача бил издаден талон за медицинско изследване № 0026862 от 07.05.2019 година, връчен му в 04:00 часа. В талона било указано същият да се яви във ВМА за извършване на съответното изследване. На М. М. бил съставен акт за административно нарушение по чл. 174 ал. 3 ЗДП, връчен му лично. Впоследствие е издадено атакуваното наказателно постановление, което санкционира М. с глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174 ал. 3 ЗДП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване правото на защита на нарушителя и е спазен материалния закон.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Съдът споделя изводите на въззивния съд, че при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Същите отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

В случая фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в НП, в

частност – отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка за употребени наркотични вещества или техни аналози, както с тест, така и с вземане на биологични проби за химическо изследване и химико-токсикологично лабораторно изследване, като даде кръвна проба за целта, се установяват по безспорен начин. С тези си откази същият е осъществил административни нарушения по чл.174, ал.3 от ЗДвП. От съдържанието на оспореното наказателно постановление е видно, че е изписано словесно точно в какво се е състояло нарушението на жалбоподателя, което покрива изцяло състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, съдържаща едновременно правило за поведение и санкцията за неизпълнението му. Липсва твърдяното в касационната жалба противоречие при описанието на нарушение в АУАН и в НП. Редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства се регламентира от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Съгласно същата- чл. 1, ал. 3 употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване на технически средства и медицински изследвания. Техническите средства включват и тестове за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. За целите на медицинските изследвания се извършват и химически и химико-токсикологични лабораторни изследвания. Чл. 3, ал. 1 от Наредбата указва, че при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на алкохол се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Чл.3а на разпоредбата посочва случаите, в които проверката се извършва чрез медицински изследвания – на алкохол - с химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; лицето не приема показанията на техническото средство или теста; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. За целта на медицинското изследване, се издава талон за изследване, който се връчва на водача срещу подпис с указани в него лечебното заведение, в което водача следва да се яви и срока на явяването му. Съобразно конкретиката на настоящия случай жалбоподателят е реализирал нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като е отказал проверката с тест за употреба на наркотични вещества, след което е отказал медицинско изследване за употреба на такива. Смесът, вложен от законодателя, е да се установи употребил ли е съответният водач на МПС алкохол, както и наркотични вещества и техни аналози и при положение, че откаже проверката с техническото средство или теста, той е длъжен да изпълни предписанията за медицинско изследване. След като е отказал да изпълни тези си задължения, жалбоподателят е извършил вменените му нарушения по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

По отношение на възражението за допуснато съществено процесуално нарушение с непосочването на мястото на нарушението, то съдът счита това възражение за неоснователно с оглед на обстоятелството, че същото е надлежно посочено в АУАН и в НП – в [населено място] – по ул.М. Т. и с посочената в АУАН и в НП посока на движение, като в конкретния случай, за да се счита за достатъчно описанието на фактите следва да са посочени всички визирани в закона факти от обективна страна, каквито и са налице. Това е така доколкото е описано, че М. е управлявал МПС, описано е къде е спрял за проверка и от кой орган, описани са и констатираните административни нарушения.

Не се споделя от касационната инстанция възражението на касатора, че липсва описание на нарушенията. В АУАН и НП ясно е посочено, че лицето като водач на МПС отказва да бъде тестван с технически средства за наличие на упойващи вещества, като е отказал и извършването на кръвна проба. В АУАН и НП следва да бъдат изложени обстоятелства, относно признаците от състава на вменените на лицето нарушения, каквото описание в случая е налице.

Не съставлява съществено процесуално нарушение, неизписването в АУАН и НП на отделното предложение от дадената правна квалификация на нарушението. Подобно изискване не се съдържа в ЗАНН. Установения в ЗАНН ред, изисква нарушението да бъде описано като в АУАН и НП бъдат посочени и нарушените законови норми – съответния член и алинея от материалния закон. Неизписване и на конкретното предложение от така посочената правна норма при точно описано от фактическа страна нарушение не води до неяснота в какво се изразява вмененото на лицето нарушение и по коя наказателно-правна норма се ангажира отговорността му, респективно не води до ограничаване правото на защита. Не може да се приеме и за съществено нарушение и допълването в НП, че лицето не е дало кръв за изследване, доколкото това обстоятелство е установено след съставянето на акта и издаването на талона за медицинско изследване. Безспорно законодателят е дал възможност по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН определени пропуски и грешки да не влияят върху реализирането на административнонаказателната отговорност на лицата, извършили административни нарушения в случаите, когато по безспорен начин е установено нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

По отношение на наложените наказания за установените нарушения съдът посочва, че същите са определени в конкретен размер в закона и наказващия орган няма възможност за индивидуализация им.

Същевременно допуснатите нарушения не следва да се считат за маловажни по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на нарушения от същия вид.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.03.2020г. по НАХД № 10846/2019 г. на СРС, НО,17-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1